

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 22474

гр. София, 04.06.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
закрито заседание на 04.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

като разглежда дело номер **5658** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 и ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Л. З. Б., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] чрез адв. М. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-001279/13.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, с която на осн. чл.171, т.1, б „з“, „гг“) от ЗДвП на жалбоподателката е приложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С молба от 20.05.2026 г., жалбоподателката е депозирала и искане за спиране на предварителното изпълнение на цитираната заповед.

С определение № 20013 от 21.05.2026 г., постановено по настоящото дело е отхвърлено искането за спиране. За да постанови този резултата съдът е приел, че заявените по делото обстоятелства, с които молителката аргументира искането за спиране на предварителното изпълнение – служебна ангажираност като начален учител в столично училище, не обуславят неговата основателност по смисъла на чл. 166, ал. 2 от АПК. Посочено е също така, че твърдяната вреда не е обоснована с доказателства и не се сочат нови обстоятелства. В заключение е прието, че поради превес на обществен интерес, а именно безопасност на движението по пътищата за всички участници, не са налице основания за спирането на заповедта поради причинените временни неудобства за собственика на МПС, който е длъжен да спазва задълженията си по ЗДвП.

На 04.06.2026 г. е постъпило от жалбоподателката, чрез адв. А., второ поред искане за спиране на допуснатото по силата на закон предварителното изпълнение на оспорената ЗППАМ на основание чл. 166, ал. 4 АПК. Излагат се доводи, че приложената принудителна административна мярка е несъразмерна и нецелесъобразна спрямо целта на закона, а именно осигуряване на безопасността на движението по пътищата. Твърди се, че отнемането на СУМПС е прекомерна мярка, която накърнява основни права и свободи на жалбоподателката в по-голяма степен от

необходимото, в разрез с принципа на съразмерност/пропорционалност по чл. 6 от АПК. Като нови обстоятелства посочва, че жалбоподателката доброволно е пререгистрирала МПС, чието първоначално непрегистриране в срок е дало повод на КАТ - Пътна полиция служебно да прекрати регистрацията на МПС чрез отбелязване в автоматизираната информационна система (АИС „КАТ - Регистрация на ППС и собствениците им“), за което представя Свидетелство за регистрация Част I и Част II, от които е видно, че по отношение на лек автомобил Ф. Ф. с VIN номер W. е извършена пререгистрация. Според процесуалния представител на жалбоподателката по този начин първоначалното нарушение, чието преустановяване се цели с налагането на принудителната административна мярка е отстранено и няма основание за продължаване на предварителното изпълнение на Заповедта за налагане на ПАМ. Иска се от съда да спре предварителното изпълнение на ПАМ приложена с оспорената заповед.

С молба от 04.06.2026 г. са представени също така доказателства за влошено здравословно състояние на жалбоподателката в периода от 06.01.2026 г. до 12.01.2026 г. – Лист за преглед на пациент в КДБ/СО от 06.01.2026 г. и Епикриза от Университетска многопрофилна болница за активно лечение „Света Анна“ АД – С. за болничен престой в периода от 07.01.2026 г. до 12.01.2026 г.

Административен съд - София-град, в настоящия състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка, както и тези ангажирани от оспорващия, намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране на предварителното изпълнение на приложената ПАМ е процесуално допустимо. Същото е направено при висящо производство по оспорване на заповедта за прилагане на ПАМ и от лице, чийто права и законни интереси са засегнати неблагоприятно. Посочени са и нови обстоятелства, за което са представени доказателства.

Разгледано по същество е основателно.

В конкретния случай спрямо Л. З. Б. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“, „гг“) от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“. Заповедта препраща към съставения АУАН серия GA №5218364 от 12.03.2026 г., срещу Л. З. Б. за това, че виновно е нарушила разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП - лицето управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно правилата на ЗДвП. В ЗППАМ е описана следната фактическа обстановка: На 12.03.2026 г. около 10:20 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява лек автомобил Ф. Ф. с рег.номер С., лична собственост по договор за продажба № 16431/16.12.2025г. Нотариус 399, като при извършената проверка на [улица]пред номер 9 е установено, че управляваното МПС е с прекратена регистрация от 17.02.2026 г., във връзка с чл. 143 ал. 15 от ЗДвП - непрегистрирано ПС. Посочено е също така, че за извършеното административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Оспорената заповед подлежи на обжалване по реда на чл. 172, ал. 6 ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредбата обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 ЗДвП заповеди, но по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на

оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение – какъвто е настоящият случай с оглед на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя. Според актуалната съдебната практика на Върховния административен съд по приложената в настоящия случай ПАМ при преценката по чл. 166, ал. 4 АПК съдът следва да съобрази не само твърдените вреди, но и дали при конкретните факти предварителното изпълнение реализира преследваната от закона цел и дали същата не е вече постигната.

Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“), „гг“) от ЗДвП има преустановителен и превантивен характер – насочена е към осигуряване спазването на изискванията за регистрация и застрахователно покритие на МПС, с оглед защита на обществения интерес и сигурността в движението.

В конкретния случай установеното с процесната заповед нарушение –собственик, който в двумесечен срок от придобиването на МПС не изпълни задължението си да регистрира превозното средство – е отстранено към настоящия момента, поради което фактическото основание за прилагане на оспорената принудителната административна мярка е отпаднало. По делото са представени нови доказателства, а именно Свидетелство за регистрация Част I и Част II, от които е видно, че лек автомобил Ф. Ф. с VIN номер W. е пререгистриран.

Съдът намира, че пререгистрирането на лекия автомобил е ново обстоятелство, с което настъпването на неблагоприятните правни последици с оглед приложената ПАМ са неутрализирани и защитимият обществен интерес - безопасност на движението, не е засегнат в значителна степен. В този смисъл са и изводите на ВАС, че когато към момента на издаване на заповедта или непосредствено след това са настъпили факти, от които следва, че защитимата от закона цел е реализирана, предварителното изпълнение не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация, нито да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

При тези данни съдът намира, че преследваната от закона цел вече е постигната, а продължаването на предварителното изпълнение чрез задържане на свидетелството за управление на МПС би довело до прекомерно и несъразмерно засягане на правата и законните интереси на жалбоподателката. Това засягане е реално, пряко и непосредствено, още повече че обществената опасност, обусловила налагането на мярката, вече е преодоляна чрез пререгистрация на МПС.

Предвид изложеното настоящият състав приема, че са налице предпоставките на чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 от АПК, тъй като в конкретния случай се доказаха нови обстоятелства – пререгистрация и възстановяване на регистрацията – които водят до извод, че предварителното изпълнение не реализира преследваната от закона цел.

Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд-София град, III отделение, 20-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА допуснатото предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-001279/13.03.2026 г., издадена от полицейски

инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, с която на осн. чл. 171, т. 1, б „з“), „гг“) от ЗДВП на жалбоподателката е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България 7-дневен срок от съобщението до страните.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните на основание чл.138, ал.1 АПК.

СЪДИЯ: